

Kónya-Hamar Sándor

Györkös-Mányi képeiből

Zsóriának

Fölgyújtotta az ősz az avart.
S kéri rá az ólmos havat
Tizenhárom varjú-kalap –

Fehér utca és hegyes házfödél.
Homálykút kék falak tövén
És piros bivaly a szél –

Jégdinnyéjéből az éj
Szeletnyit az égre földob.
És billeg a karéj –

Táncolnak a kecskék és kékek.
A kútágas parittyafa
S a mélyben kavicsnyi lélek –

Nagybögőre vágott ablak.
Szamár vontatja a homályt,
S hiszi magát lónak s nagynak –

Ami szívnek s észnek horgonya,
Színeiből éppen kilép
És vízben tornyosuló orgona –

Kápolnán omló vakolat.
Fekete-piros ballada
És csipkéző patyolat –

Katedrális ösvény fölött:
Imára boruló ágak,
Kereszt és árnyéka mögött -

Zöld bikák lila huzatban.
Agancsokkal fészülhető a rét,
Hiszen újra tavasz van -

A vándorbot is kivirágzott.
S ablakos, nagybögös úgy elázott,
Hogy útjuk végül összeért -

Vászonra költözött rozmaring.
És fölötte
Csodálkozó felhő ring -

Napfényhűség és madarak.
S a föld alatt
Vakondokok csuklanak -

Az örökléten át
Furulya bámulja
Egy csiga üvegszálnyomát -

